

шка. Най-малко съ очитѣ си човѣкъ може да сгрѣши. При това, този грѣхъ е толкова малкъ, че никои не би го подозрѣлъ. Ако минете покрай кжщата на нѣкой богатъ човѣкъ и му завидите, или пожелаете кжщата му, като отидете на онзи свѣтъ, само за тази мисълъ, за това пожелание, вие ще бждете на мѣстото на богатия. За да не сгрѣшите, като минете покрай кжщата на богатия, кажете: Господи, дай здраве и сила на този човѣкъ, да поживѣе повече, да се порадва на богатството си и да помага на бедни и страдащи. Така трѣбва да каже разумниятъ, а неразумниятъ ще въздъхне и ще пожелае за себе си кжщата на богатия. Ето, две хиляди години се минаха отъ времето на Христа, и всички минавате за върващи, за осветени, но като се натъкнете на нѣкакво изкушение, въздъхвате. Нѣкога сте силни, минавате покрай изкушението, но не се подавате. Нѣкога, обаче, сте слаби, подавате се на изкушение и не сте готови да признаете погрѣшката си. — Не, ще се върнете при богатия и ще кажете: Тукъ, на това мѣсто, предъ твоята кжща сгрѣшихъ. Пожелахъ твоята кжща, завидѣхъ ти, но се разкаяхъ. Не искамъ кжщата ти, тя е твоя. Нека Богъ те благослови, да живѣешъ и да се радвашъ, да помагашъ на беднитѣ. Втори пжтъ нѣма да пожелавамъ чуждото. — Това е малкъ, почти незабелязанъ грѣхъ, но следъ време той ще произведе обратни резултати, съ което ще спъне еволюцията на душата ви. Като грѣшите, това показва, че Богъ никога не реагира на вашата воля. Когато грѣши, човѣкъ проявява своята неразумна воля, на която не реагира, но впоследствие изпитва лошитѣ резултати на тази воля. Тогава той казва: Мжно ми е, че сгрѣшихъ. Не зная, какво да правя. Господъ ще ти каже: Върни се да изправишъ погрѣшката си. Богъ никога не реагира срещу насъ. Той ни поощрява въ доброто, но не ни заставя насила да го правимъ, нито пжкъ ни прѣчи въ злото. И въ доброто, и въ злото ние сме абсолютно свободни да правимъ едното, или другото. Това е красивото въ живота. Като грѣшимъ, или като правимъ добро, ние сами носимъ последствията, отговорноститѣ за нашитѣ дѣла. Сжщевременно ние носимъ въ себе си възможности за изправяне на своитѣ погрѣшки, когато пожелаемъ, и когато Богъ ни подбуди къмъ това. Щомъ почувствуваме този потикъ въ себе си, ние трѣбва да се свържемъ съ желанието на Бога и да го приемемъ като наше, защото Той не е всѣкога близо до